

NAŠA ŠIMA

**Učenci 6. c OŠ „Dobriša Cesarić“, Požega
i učiteljica Irena Ivetić**

NAŠA ŠIMA

Nakladnik:
Osnovna škola „Dobriša Cesarić“, Požega

Za nakladnika:
Zvezdana Krip, prof.

Urednice:
Irena Ivetić, učiteljica razredne nastave
Martina Soukup, prof.

Lektorica:
Martina Soukup, prof.

Ilustracija na naslovnici:
Antonija Filipović, 6. c

Ilustracija na poleđini:
Šima Tokić, 6. c

Oblikovanje i grafički prijelom:
Tomislav Čenić, inf.

Tisak:
Pin exclusive d.o.o., Požega

Požega, ožujak 2015.

NAŠA ŠIMA

Napisala Irena Ivetić

Oslikali učenci 6. c
OŠ „Dobriša Cesarić“
Požega

JA SE ZOVEM ŠIMA.
JAKO MI SE SVIDJELO KADA SU
MOJI PRIJATELJI REKLI DA ĆE
NAPRAVITI SLIKOVNICU O MENI.
BILA SAM UZBUĐENA I RADOSNA.
JAKO VOLIM SVOJE PRIJATELJE
JER SU DRAGI I UVIJEK MI
POMAŽU

ŠIMA TOKIĆ

AUTORI ILUSTRACIJA – UČENICI 6. c

- Anja Dražić – 7. str.
Luka Del Vechio – 8. str.
Matija Kerepčić – 9. str.
Ana Kakuk – 10. str.
Luka Kerepčić – 11. str.
Barbara Kašuba – 12. str.
Lucija Kalem – 13. str.
Gabrijela Čukac – 14. str.
Matija Katić – 15. str.
Patrik Podoljak – 16. str.
Marta Puljić -17. str.
Luka Margetić – 18. str.
Leon Buturac – 19. str.
Filip Pavković – 20. str.
Antonija Filipović – 22. str.
Josip Efinger – 23. str.
- Helena Gotštajn, Šimina asistentica – 21. str.

Šima – neobično ime. Neobično, starinsko, posebno ime. Posebno ime za posebnu djevojčicu. Neki od nas poznavali su ju još iz vrtića, a ostali su ju upoznali kad smo krenuli u školu. Bila je to još jedna naša nova prijateljica.

I nikome nije bilo čudno što jedino ona ne sjedi s nekim od djece, nego s odraslom osobom, svojom asistenticom.

Učiteljica je već prvoga dana sve objasnila. Šimi je potrebna pomoć gotovo u svemu što radi. Svi ćemo joj pomagati koliko možemo, a asistentica će biti stalno uz nju. Ono što može učiniti sama, učinit će sporije i nespretnije od ostale djece, ali ju treba hrabriti i uvijek pohvaliti.

Downov sindrom – nitko nam nije rekao da se to tako zove. Saznali smo tek kasnije. No, to i nije važno. Voljeli smo Šimu i ona je voljela nas. Svojim buc mastim ručicama grlila nas je jako, često i prejako jer je bila krupna i snažna djevojčica, godinu starija od nas. Njezin glasni smijeh za tren bi zahvatio cijeli razred, više i nije bilo važno čemu se zapravo smijemo...

Na školskom hodniku nikada nije zaboravila pozdraviti: ravnateljicu, svaku učiteljicu ili učitelja, tetu spremačicu, kuharicu, ma sve osobe koje rade u školi.

Često bi uputila i kompliment nekome od odraslih, svojoj asistentici ili prijateljici: „Imaš novu frizuru, baš ti lijepo stoji!“, ili: „ta haljina Vam je prekrasna!“ Nije to govorila samo zato što je kod kuće naučila pravila lijepog ponašanja. Uvijek je htjela odmah reći ono što joj je na umu i razveseliti druge lijepim riječima. Njezin osmijeh i topli pogled svjedočili su da iskreno misli ono što govori.

Bilo je, međutim, situacija kad ni učiteljica ni asistentica nisu znale što učiniti. Na primjer, Šima ne bi htjela izvaditi knjige iz torbe i prirediti pribor, ili ne bi htjela otvoriti bilježnicu i pokazati zadaću. Jednom je usred nastave stavila torbu na leđa i uputila se prema vratima: „Idem kući, moram tati skuhati ručak!“ Asistentica ju je jedva nagovorila da se vrati i pričekava završetak nastave.

U prvom razredu se jednom, kad joj nešto nije bilo po volji, zavukla pod stol i nikako nije htjela izaći. Nisu pomogla ni uvjeravanja ni molbe, a ni prijetnje. Iz svog skrovišta je izašla tek kad je ona htjela, odnosno kad se odobrovoljila.

Nekoliko je puta u ljutnji prijateljicu uštihnula tako jako da joj je ostala modrica. Tek kada je djevojčica zaplakala, Šima je shvatila da je pretjerala. Zagrlila je prijateljicu i plakala skupa s njom: *Oplošti! Oplošti, oplošti..*

U trećem i četvrtom razredu takvo što se više nije događalo. Šima je naučila što se u školi smije, a što ne, i da pravila vrijede za svu djecu jednako pa tako i za nju.

Naučila je naša Šima još puno toga. Svojim bucmastim prstićima-ćevapčićima olovku je držala nespretno i zato je pisala samo velikim tiskanim slovima. Ali pisala je diktate kao ostala djeca, točno i prilično brzo. Čitala je bez pogrešaka i razumjela ono što je pročitala.

Najviše je ipak voljela pjevati i plesati, pogotovo s Barbarom, svojom najboljom prijateljicom. Kad bi im razred zapljeskao, Šimino bi lice ozario osmijeh – i njezine rumene usnice, okrugli obrazi i tople smeđe oči smijale su se.

Ali, dragi moji, to nije sve! Čujte još ovo: osim na hrvatskom, Šima zna pjevati i na engleskom, španjolskom, turskom, i hindu¹ jeziku.

Engleski jezik Šima uči u školi, a pjesme na ovim ostalim jezicima naučila je uz pomoć interneta, kojim se odlično služi.

¹ hindu – jedan od jezika koji se govore u Indiji

Na početku četvrtoga razreda sve nas je dočekalo neugodno iznenađenje. Dobili smo novu učiteljicu. Naša *stara* učiteljica bila je također zbunjena i tužna. Rekla nam je da je takav novi raspored radnih mjesta u školi i da tako mora biti. Osjećali smo se prevareno. Bili smo i ljuti i žalosni u isto vrijeme. Vidjeli smo da ni novoj učiteljici nije lako. „Čula sam da ste jako dobar razred“, rekla nam je. „I već ste veliki, naviknut ćemo se jedni na druge... Ako vam bilo što ne bude jasno – slobodno pitajte. A pitat ću i ja vas, neću se sramiti... Važno je da od početka budemo otvoreni i iskreni jedni prema drugima...“

I imala je pravo. Za nekoliko tjedana naš 4. c, Šima, asistentica i nova učiteljica bili smo već *uhodana* ekipa. Učili smo, puno razgovarali, o svemu se dogovarali i puno se smijali...

A kad smo počeli učiti o Hrvatskoj i služiti se zemljopisnom kartom – to nam je svima bilo posebno zanimljivo. Šimi također. Brzo je naučila pokazati našu Požegu, a uskoro i ostale gradove u kojima je bila: Slavonski Brod, Osijek, Zagreb, Crikvenicu, Pulu, Zadar...

Kad bi napisala domaću zadaću i naučila sve što treba za školu, Šima bi nahranila svoju mačkicu Mimi i poigrala se s njom.

Također je rado pomagala baki u kuhinji.

Kad je i tu sve bilo gotovo, njih dvije bi se udobno smjestile ispred televizora. Gledale su turske serije, a najdraži im je bio *Sulejman*. „Onaj što ima oblak na glavi“ – govorila je Šima.

Sljedećeg dana u školi komentirala bi novu epizodu
s prijateljicama i asistenticom.

Donijela jednoga dana mama Šimi zemljopisnu kartu. Ali ne bilo kakvu! Takvu kartu sigurno u životu niste vidjeli, a nije ni Šima. Kad je mama rasprostrla kartu, ona je prekrila sav pod u sobi. Šima se valjala po njoj kao po tepihu.

– Baš je zabavno! – uzviknula je. – Evo ga Osijek! I Drava...

Onda se okrenula na drugu stranu.

– A tu je Zagreb! I Sava... A gdje je Požega?

– Ležiš na njoj – nasmijala se mama.

Još malo kotrljanja po zemljovidu-tepihu...

– Evo je Istra! I Pula!

Pa na drugu stranu.

– Dubrovnik!

A onda Šima sjedne jer tako pokriva najmanji dio karte. Pogleda na sve strane oko sebe, kao da joj nešto nije jasno.

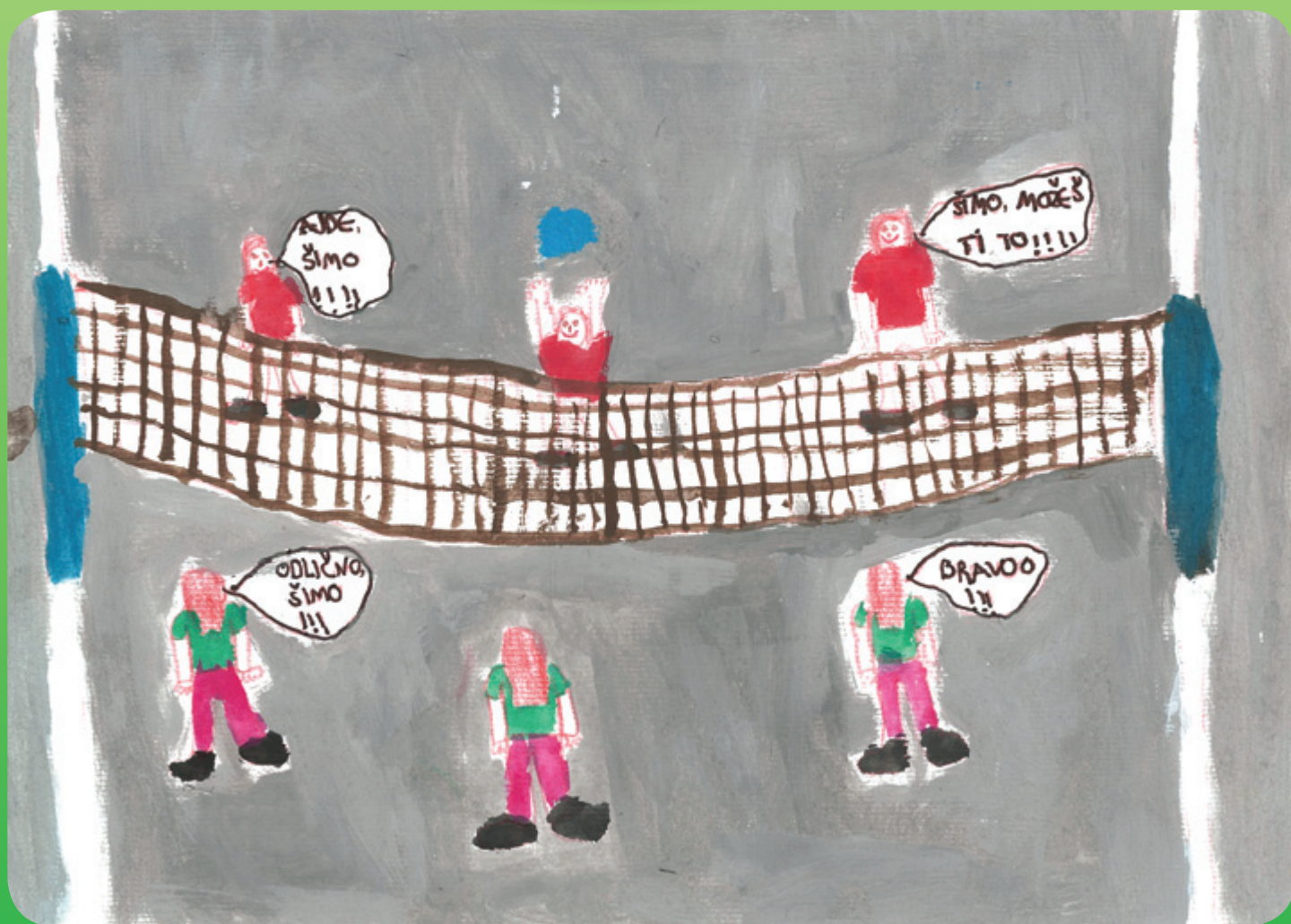

- A gdje je Turska?... Mama, gdje je na ovoj karti Turska?
– Nema Turske na toj karti – objasni mama. – To je karta Hrvatske. Turska je druga država, daleko od Hrvatske i zato je na toj karti nema.
Na to će Šima razočarano, ali i pomalo ljutito:
– Kakva ti je to karta kad Turske nema?!

Eto, to je naša Šima – prijateljica uz koju smo shvatili kako smo svi mi, iako naizgled različiti, zapravo vrlo slični. Svima nam je potrebna ljubav, razumijevanje i podrška. Osmijeh, lijepa riječ i zagrljaj ulijevaju nam snagu i mogu razvedriti i najtmurniji dan.

Uz Šimu smo naučili prihvaćati i voljeti jedni druge onakve kakvi jesmo.
Uz Šimu smo postali bolji.

ZAHVALE

Za savjete i stručnu pomoć zahvaljujemo
Željki Horvat – Vukelja, prof.
Branki Lukić – Cesarik, prof.
Lidiji Romić, nastavnici likovne kulture

SPONZORI

Tiskanje ove slikovnice pomogli su:
Trgovina Silver, Požega
Zlatarna Karla, Požega
Trgovina Silver, Slavonski Brod, Pakrac
Pin exclusive d.o.o., Požega

Šima – neobično ime. Neobično, starinsko, osobito ime. Osobito ime za jednu posebnu djevojčicu.

Usprkos svim teškoćama koje ju prate od rođenja, Šima ide u redovnu školu. Družila se s djecom, učila, napreduje... Danas je učenica 6. razreda.

Ovo je knjiga o njoj. Napravili su ju njeni školski prijatelji.

